

[Ib Nørlund.]

udviklede lande. Vi kan også forstå de u-lande, som tager lån, hvor det nu er muligt under de givne omstændigheder, men vi er imod hele dette Verdensbank-system. Vi mener, det ville være betydelig mere berettiget, at man på nuværende tidspunkt, når man altså kan bevilge disse midler, løste nogle af de problemer, som der blev gjort opmærksom på i Aktuelt forleden dag i anledning af ministerpræsident Pham Van Dongs besøg fra Vietnam her i disse dage, hvor man sagde, at man egentlig ønskede at udvide hjælpen til Vietnam, men at man ikke mente, man havde råd til det. Vi ville foretrække, at man brugte midlerne f. eks. på sådanne områder, hvor Danmark har en mere direkte kontrol med, hvad pengene går til.

Vi synes faktisk, at det i den situation, der foreligger her, ville være mere rigtigt at standse behandlingen og undersøge lidt nærmere baggrunden for den unægtelig noget usædvanlige måde, spørgsmålet er blevet aktualiseret på.

Minister uden portefølje Lise Østergaard:

Jeg kan ikke se, at der skulle være tale om en anden situation nu end den, der har foreligget, da den forrige bevilling til IDA blev besluttet, og ej heller end den situation, der forelå, da den almindelige debat om vores bi-stand blev ført her i tinget.

Som det allerede er omtalt, er IDA den del af Verdensbanken, der yder lån til de fattigste lande, og det er således, at både Danmark og de øvrige nordiske lande har arbejdet meget aktivt netop for udvikling af denne sektion inden for Verdensbanken. På den baggrund ville det for mig at se være i helt åbenbar modstrid med de principper, som er tiltrådt af dette ting, hvis vi nu pludselig skulle trække os ud af dette samarbejde. Det er heller ikke for meget at sige, at en sådan udtræden ville vække forbløffelse og ville vække megen uønsket international opmærksomhed. Den ville samtidig skabe en berettiget tvivl om vores vilje til at bidrage til en større international retfærdighed på det økonomiske område.

Det, der er tale om at støtte gennem långivning til de dårligst stillede lande på disse vilkår, er den begyndelse af en industriel udvikling i disse lande, som ikke bare er i u-landenes interesse på kort sigt, men som også er i vor egen interesse på længere sigt.

Jeg synes ikke, erfaringerne fra denne lån-

givning har givet anledning til en sådan usikkerhed med hensyn til lånenes anvendelse og den måde, de forvaltes på, at det vil være rimeligt at fravige den almindelige retningslinje, som har været fulgt, og som er tiltrådt efter en grundig debat tidligere.

Ordføreren for forslagsstillerne (Maisted) (FP):

Det undrer selvfølgelig ikke os, at en socialdemokratisk minister siger, at hun ikke kan se, at vi er i en anden situation i dag, end vi har været tidligere, men der er unægtelig nogle økonomiske kendsgerninger, man i så fald ser bort fra. Det er højst besynderligt, at man vælger en politik, hvor man går til udlandet for at låne penge til et overforbrug her i landet og til at drive u-landspolitik med. Vi har ganske enkelt ikke råd til at føre en sådan politik, og det er det, der ligger til grund for dette forslag.

Rent historisk ligger det sådan, at der den 31. marts 1976 blev ydet en statsforskrivning på 253 mill. kr.; den må man vel forvente er opbrugt til den 30. juni, når man yderligere skal have 515 mill. kr. Det vil altså sige, at vi her taler om et beløb på $\frac{3}{4}$ mia kr. Det er selvfølgelig rigtigt, at normalt er det en 18 sekunders sag i finansudvalget. Det er det, vi mener er fuldstændig urimeligt, når man kan se af den konjunkturoversigt, vi har fået her for maj 1977, at vi er i svære økonomiske vanskeligheder, at vi har en nedgang i erhvervsinvesteringerne og derfor har fået forbedret vores valutaforhold, altså at vi har fået forringet mulighederne for at få nogle flere arbejdspladser.

Men vi har altså råd til at gå til udlandet og låne pengene til u-landsstøtte, oven i købet på et område her, hvor vi ikke har nogen anelse om, hvad pengene går til.

Vi må derfor henstille, at man overvejer vores forslag, selv om jeg godt kan se, at der ikke er mange her i salen, der vil tone rent flag. Det er socialdemokratiet, der taler på alle de øvrige partiers vegne. Så er det klart, at vi har meget lidt chance for at få renset op i vores økonomiske politik. Den løbende betalingsbalance vil blive forbedret med 4 mia kr., fordi vi ikke kan foretage de nødvendige erhvervsinvesteringer. Men den vil imidlertid kun blive forbedret – bliver det så tilføjet – med $2\frac{1}{2}$ –3 mia kr. som følge af opgangen i nettorenterne og andre transfereringsudgifter til udlandet. Transfereringsudgifter til udlandet betyder afdrag og u-landshjælp. Det vil sige, at selv om man skulle opleve, at vi fik en balance